

Arrest

nr. 110 838 van 27 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 29 mei 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat D. VAN EENOO en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw opeenvolgende verklaringen bent u Fars en bezit u het Iraans staatsburgerschap. U bent afkomstig uit Teheran. Tijdens uw legerdienst maakte u deel uit van het taekwondo-team van de Sepah e Pasdaran (Revolutionaire Garde). U was nationaal kampioen taekwondo en werkte als sporttrainer. In dezelfde periode kwam u, omwille van uw commentaar op een toespraak van Khomeini en uw commentaar op een bevordering van een militaire overste, in aanvaring met de autoriteiten. U kampte ook met gezondheidsproblemen, waardoor u de gevechtssport ter zijde moest laten. U besloot u toe te leggen op bodybuilding. In 1382 (Perzische kalender; komt overeen met september 2003 in de

westerse tijdsrekening) steunde u de kandidatuur van een plaatselijke kandidaat voor de stadsraad, Y. R. (...), een collega-sportman.. Door gevechten met aanhangers van de rivalen van Y. (...), werd u een reis voor kampioenschappen in Vietnam geweigerd. Omdat u als sporttrainer in het sportcentrum van Y. R. (...) werkte, kreeg u van tegenstanders te horen dat u er uw ontslag moest aanbieden. U stopte uw werk bij R. (...) en begon als trainer in een ander sportcentrum. Omwille van uw steun aan Y. R. (...) diende u voor de Revolutionaire Rechtbank te verschijnen waar u beschuldigd werd van onrechtmatige steun aan Y. R. (...) maar u werd er niet veroordeeld. Op 14/07/1381 (06/10/2002), trad u in het huwelijk met, S. G. (...) (O.V.5.814.476). Omwille van uw eerdere steun aan R. (...), werd u opnieuw lastiggevalen. Uiteindelijk begon u een winkel uit te baten waar u voedingssupplementen voor sportlui verkocht. Toen u met uw echtgenote op verlof was werd uw winkel vernield. U begreep dat uw verleden u bleef achtervolgen en vertrok met uw echtgenote, via Turkije, naar Griekenland. U werd beiden opgepakt en uw echtgenote werd naar Iran gerepatrieerd. U kwam vrij en vervolgde uw weg naar België waar u op 22 september 2005 een eerste asielaanvraag indiende. Op 29 maart 2006 werd u opgeroepen voor een gesprek op het Commissariaat-generaal. U kwam niet naar het gehoor en kreeg op 13 april 2006 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. U kreeg in diezelfde periode te horen dat uw echtgenote na haar terugkeer naar Iran in de gevangenis was terecht gekomen. In mei 2005 vertrok u met een laissez-passer verkregen via de Iraanse ambassade, naar Iran. Bij uw aankomst op de luchthaven van Mehrabad werd u meteen gearresteerd en gedurende een maand op een onbekende plaats opgesloten. U werd er psychisch en fysisch mishandeld. Tijdens de ondervragingen wilde men nagaan wie u was, wie Y. R. (...) was en welke banden u met de man had. Voorts moest u vertellen hoe u in het buitenland was geraakt en met wie u er was. Ook werd u herinnerd aan uw gerechtelijk verleden van de periode van uw legerdienst. Na een maand in de onbekende detentieplaats werd u in juni 2005, naar de Evin-gevangenis overgebracht, waar u gedurende zes maanden werd opgesloten. Na de eerste maand verscheen u voor de Revolutionaire Rechtbank waar u werd beschuldigd voor het geven van onrechtmatige steun aan Y. R. (...). U werd veroordeeld tot zweepslagen, een effectieve en een voorwaardelijke celstraf. Na uw vrijlating trok u in bij uw ouders. U werkte in de winkel voor fruitsap, van uw vader. Hoewel u medische hulp nodig had voor uw verwondingen zag u af van enige professionele verzorging. U vernam dat uw echtgenote tijdens haar detentie was misbruikt. Uw echtgenote ondernam een zelfmoordpoging. Ook u wilde zelfmoord plegen. Toen jullie twee weken na uw vrijlating met uw echtgenote wandelde zagen jullie reclame voor tekenles. Uw echtgenote schreef zich in. Tijdens haar lessen leerde uw echtgenote een katholieke vrouw, E. S. (...), kennen. U hoorde over Jezus en voelde zich aangetrokken tot het christendom. U volgde lessen over Jezus en las de Bijbel. U vroeg om gedoopt te worden. In juli 2007 werd u 's nachts gedoopt in de Jeanne d'Arc kerk in Teheran. U probeerde te leven volgens het evangelie en overtuigde enkele van uw vrienden zoals P. (...), R. A. (...), R. N. (...) en M. G. (...) om ook christen te worden. U richtte hiervoor in 1388 (2009) een huiskerk op. Samen verspreidden jullie reclamefolders voor het christendom. In de negende maand van 1389 (november-december 2010), zag u hoe R. (...) en P. (...), tijdens hun activiteit werden aangehouden. U liep weg en haalde uw echtgenote die verderop stond. Samen reden jullie op uw motorfiets naar een buitenwijk van Teheran. U kocht er een telefoonkaart en belde naar de andere leden van uw huiskerk om ze te waarschuwen. Uw vader raadde u aan om bij uw tante onder te duiken tot hij meer nieuws had. De derde dag van uw verblijf bij uw tante belde uw broer, A. (...), en vertelde dat uw woning was doorzocht en verzegeld. De volgende dag hoorde u dat zowel bij uw ouders als bij uw schoonouders naar jullie werd gezocht door de Ettelaat (Ministerie van Informatie). De dag daarop raadde hij u aan om Teheran te verlaten. Jullie spraken af om de volgende dag naar Tabriz te vertrekken. Uw broer, A. (...), vond voor jullie een smokkelaar die jullie naar het buitenland kon brengen. U werd samen met uw echtgenote in Tabriz in een vrachtwagen gezet, waarmee u gedurende zeventien dagen reisde. Op 6 januari 2011, kwam u in België aan waar u dezelfde dag een asielaanvraag heeft ingediend. U vernam van uw ouders dat ze regelmatig door onbekenden worden gebeld. Ze zouden uw ouders zeggen dat ze u zoeken om te doden. Ook zouden uw ouders hun woning niet kunnen verkopen omdat ze in het oog worden gehouden en worden achtervolgd. In België bezoekt u zowel een katholieke kerk, Sint Alois, waar u uw dochter liet dopen als een Iraanse kerk. Ook gaat u naar een salon van getuigen van Jehova. Ook volgt u lessen via een protestantse internetkerk, waar u online examens aflegt om het niveau van uw kennis over de Bijbel te evalueren. Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw kart e melli (nationale kaart), een duplicaat van uw shenasnameh (identiteitsboekje), een doopcertificaat van uw dochter, krantenknipsels met interviews over uw sportprestaties en blessures, uittreksels van jullie facebookaccount op naam van "b. R. K. (...)", een account waarop zowel u als uw echtgenote contacten leggen met gelovigen en zowel politiek getinte artikelen als bijbelteksten plaatsen en prints met algemene informatie over Iraanse christenen en bekeerlingen.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Aan uw aanvankelijke verklaringen bij uw eerste asielaanvraag, grotendeels herhaald bij uw tweede asielaanvraag, door de Iraanse autoriteiten te worden geviseerd als tegenstander van het regime kan immers geen geloof worden gehecht. Uw verklaringen over de incidenten zijn immers niet eensluidend. Wanneer u tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal werd gevraagd of u in de periode voor 1384 (2005) ooit problemen heeft gekend met uw autoriteiten, (politie, bassidj (mobilisatie van de verdrukten, sepah (korps van revolutiewachters, Ettelaat (ministerie van informatie)) en/of het gerecht repliceerde u dat u nooit naar de rechtbank was geweest of enig conflict had gekend met de politie, dat het enige probleem die u heeft gehad, mbt de verkiezing van Y. R. (...) was (gehoor CGVS II, p.6). Bij uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken in 2006 beweerde u nochtans dat u in de periode voor 1384, meerbepaald vanaf 1372 (1993), wanneer uw legerdienst aanving, voor een militaire rechtbank werd gebracht en meermaals voor langere periodes werd opgesloten, onder meer enkele keren in de Evin-gevangenis (zie verklaringen DVZ, dd.05/01/2006, dd.23/01/2006, dd.18/01/2006, dd.26/01/2006 en dd.08/02/2006 vraag 41, p.11,12). Na confrontatie met deze ernstige tegenstrijdigheid, die de kern van uw aanvankelijke vluchtrelaas uitmaakte, stelde u plots dat u de gestelde vraag waarschijnlijk verkeerd had verstaan (gehoor CGVS II, p.6). Die uitleg houdt echter geen steek, gelet op het feit dat u op geen enkele manier kenbaar maakte dat u de gestelde vraag niet zou hebben begrepen. Er werd u immers bij de aanvang van het gehoor duidelijk gemaakt dat u elke zaak/vraag die voor u niet duidelijk was meteen te melden (gehoor CGVS, p.2), waarmee u instemde. Daarnaast kan gewezen worden op een aantal aspecten in uw verklaringen die de oprechtheid en/of de geloofwaardigheid van uw beweringen aangaande uw problemen, met name veroordeling en detenties, in het gedrang brengen. Zo was u uitermate vaag aangaande de gebeurtenissen die plaatsvonden in de rechtbank. U stelde dat u –met betrekking tot de problemen die verband houden met Y. R. (...) - voor de Revolutionaire Rechtbank diende te verschijnen. Gevraagd waarvan u concreet werd beschuldigd stelde u dat er geen aanklacht werd geformuleerd. U stelde letterlijk dat bij de rechtbank niets werd voorgelezen of werd gezegd over een beschuldiging (gehoor CGVS II, p.7). Even verder verklaarde u dan wel weer dat er werd gesproken over uw dossier. U stelde dat u werd beschuldigd van het geven van onrechtmatige steun aan Y. R. (...). Gevraagd naar de naam van de (onderzoeks)rechter stelde u die niet te kennen (gehoor CGVS, p.7). Van alle problemen die betrekking hebben op de redenen waarom u Iran een eerste keer verliet bent u er bovendien niet in geslaagd ook maar enig overtuigend begin van bewijs (convocatie, vonnis, gerechtelijke stukken) aan te brengen. Ook van uw detentie in de Evin-gevangenis en uw gezondheidsproblemen omwille van de gebeurtenissen bracht u geen enkel begin van bewijs. U stelde nochtans na de hele heisa een beroerte te hebben gekregen waarvoor u medisch werd verzorgd (zie verklaringen DVZ, dd.05/01/2006, dd.23/01/2006, dd.18/01/2006, dd.26/01/2006 en dd.08/02/2006 vraag 41, p.12). U verwees met betrekking tot deze periode enkel naar enkele krantenartikelen waarin u interviews gaf over uw sportprestaties en de blessures die u had opgelopen en waarvoor u werd medisch opgevolgd. Er dient echter te worden vastgesteld dat geen enkel van de door u neergelegde artikelen –op één na dd.07/12/1381 (26/02/2003)- is gedateerd. Noch is duidelijk over welke kranten het gaat. In het gedateerde artikel verklaart u enkel een blessure te hebben opgelopen toen u tijdens uw training een zwaar gewicht hief. Hoewel u in enkele artikelen verwijst naar Y. R. (...), als een door u bewonderde sportman, verwees u op geen enkel moment naar eventuele problemen bij de aanloop naar de verkiezingen van de stadsraad. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van de problemen die u aanhaalde tijdens uw eerste asielaanvraag.

In het licht van deze vaststellingen komt de geloofwaardigheid van uw bewering, sinds uw terugkeer naar Iran in mei 2005, omwille van uw verleden én omwille van uw illegaal vertrek uit Iran, door de luchthavenautoriteiten te zijn aangehouden en te zijn overgeleverd aan een onbekende overheidsdienst door de welke u werd gemarteld (gehoor CGVS III, p.2,3), op de helling te staan. Deze bevinding wordt bevestigd door het feit dat u ook omtrent deze incidenten geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd. Nochtans stelde u te zijn veroordeeld –u kreeg zes maanden cel, tien jaar reisverbod, tien jaar voorwaardelijke straf en negenennegentig zweepslapen –die werden toegediend. Voorts kende u de datum van uw rechtszitting niet, noch kende u de naam van de onderzoeksrechter. Ook kon u geenszins vertellen waarvoor de straffen concreet werden uitgesproken (gehoor CGVS III, p.4). Wat betreft uw illegaal vertrek kan er volledigheidshalve nog aan toegevoegd worden dat uit objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier werd gevoegd blijkt dat de Iraanse autoriteiten geen teruggekeerde afgewezen asielzoekers vervolgen louter en alleen omwille van een asielaanvraag in het buitenland en/of een illegale uitreis. De loutere overtreding van de illegale uitreis kan echter wel bestraft worden met een administratieve boete (max. 150,- USD). Hierbij dient te worden vastgesteld dat uw echtgenote, S. G. (...),

gelijkaardige incidenten aanhaalde. Haar problemen zouden een rechtstreeks gevolg zijn geweest van uw problemen met de Iraanse autoriteiten. Gelet op bovenstaande bemerkingen kan dan ook evenmin geloof worden gehecht aan de verklaringen van uw echtgenote, S. G. (...), omtrent de incidenten die zich voordeden na haar terugkeer naar Iran. Zo stelde uw echtgenote door de Turkse autoriteiten te zijn overgedragen aan de Iraanse autoriteiten, omwille van een illegale overschrijding van de Turks-Griekse grens in 2005. Ze zou door de Iraanse autoriteiten voor dit feit zijn veroordeeld. Gevraagd waarom de Iraanse autoriteiten bevoegd zouden zijn voor een sanctie bij illegale grensoverschrijding tussen twee andere landen, herhaalde ze dat dit de inhoud van haar vonnis was (gehoor CGVS II echtgenote, p.3,4). Voorts beweerde uw echtgenote naar de Evin-gevangenis te zijn overgebracht. Behalve voor de illegale grensoverschrijding (Turkije-Griekenland) zou ze uiteindelijk ook zijn veroordeeld voor de activiteiten die u zou hebben gehad in Iran (gehoor CGVS II, p.2,4). Net zoals u, kende uw echtgenote de naam van haar onderzoeksrechter(s) niet (gehoor CGVS II echtgenote, p.3,7). Jullie stelden beiden dat ze tijdens haar detentie zou zijn misbruikt (gehoor CGVSII vrouw en CGVS III, p.2). Na haar vrijlating zou ze een zelfmoordpoging hebben ondernomen en zijn opgenomen in een ziekenhuis. Ook bezocht ze een psycholoog. Uw echtgenote legde echter evenmin enig begin van bewijs neer, zoals gerechtelijke stukken uit Griekenland, Turkije of Iran, medische attesten van haar verzorging en dergelijke meer (CGVS III, p.5 en CGVS II echtgenote p.5,6). Aan haar overige verklaringen met name dat zij enkele keren na haar opsluiting werd meegenomen voor ondervragingen kan bij gevolg evenmin enig geloof worden gehecht (gehoor CGVS II echtgenote p.6,7).

Wat betreft de bekering van u en uw echtgenote naar het christendom dient vooreerst te worden opgemerkt dat jullie beiden verklaarden dat jullie interesse in het christendom en jullie bekering tot het katholicisme een direct gevolg was van de ondergane vervolging en martelingen door de Iraanse autoriteiten. Gelet op het ongeloofwaardige karakter van deze door jullie aangehaalde feiten hebben jullie dan ook deze overstap naar een andere religie niet afdoende kunnen duiden. Voorts is het uiterst merkwaardig dat u die stelt in Iran te zijn gedoopt (gehoor CGVS II, p.9), zelf een huiskerk te hebben opgericht (gehoor CGVS III, p.15), propagandablaadjes voor het christendom te hebben verspreid (CGVS III, p.16) en uiteindelijk omwille van de arrestatie van een koppel medegelovigen het land te hebben verlaten, tijdens uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw tweede elaanvraag geen enkel gewag maakte van uw bekering, noch van al deze feiten (zie verklaringen DVZ, vraag 37). Geconfronteerd met deze ernstige omissie, die de kern van uw asielaanvraag uitmaakt, stelde u enkel dat u uw bekering wel had aangehaald. Na het voorlezen van uw verklaringen zoals afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken bleef u herhalen dat u uw bekering wel vermeldde. Even verder beweerde u dan plots dat men bij de Dienst Vreemdelingenzaken u verbood uw bekering te melden, verwijzend over nieuwe regels inzake gehoren (gehoor CGVS III, p.20). Uw verklaring houdt echter geen steek. U verklaarde bij het begin van uw gehoor op het Commissariaat-generaal op 6 september 2012 uitdrukkelijk, dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken alle motieven voor uw vertrek uit Iran in het kort had kunnen opsommen (gehoor CGVS II, p.2). Bovendien blijkt uit de verklaringen van uw echtgenote bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dat zij dan wel haar bekering –in tegenstelling tot u– heeft mogen/kunnen vermelden. Daarenboven is het merkwaardig dat uw echtgenote bij de Dienst Vreemdelingenzaken dan weer op geen enkele manier verwees naar uw beweerde bekering in Iran (DVZ, CGVS-vragenlijst echtgenote p.2, vraag 5).

Wat betreft jullie doopsel beweerden jullie het ritueel te hebben ondergaan in de Jeanne d' Arc kerk in Teheran. Aan jullie doopsel bleek geen enkele voorwaarde te zijn verbonden, zoals bijvoorbeeld een vooropleiding/initiatie in het christendom (gehoor CGVS III vrouw p.3), wat op zijn minst merkwaardig is. U stelde enkel een getuigenis/geloofsbelijdenis te hebben opgezegd (CGVS III, p.10) om katholiek te worden. De geloofsbelijdenis die u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal citeerde, beperkte zich echter tot een verklaring dat u uit uw hart geloofde, Jezus als God zag, dat Hij als mens op aarde kwam, door zijn bloed te geven de zonden heeft vergeven en drie dagen na zijn dood levend werd gemaakt door God (gehoor CGVS III, p.10). De katholieke geloofsbelijdenis is echter veel uitgebreider dan de door u gegeven versie. Zo wordt er verwezen naar de Heilige Drievuldigheid, een verwijzing naar Zijn bijzondere geboorte, het geloof in de Heilige Geest en een expliciete verwijzing naar de Heilige katholieke kerk, de gemeenschap van de heiligen en het eeuwige leven, zaken die u nergens opmerkte. Noch u noch uw echtgenote kenden de naam van jullie doop-priester (gehoor CGVS III, p.10 en CGVS I echtgenote p.7). U wist niet binnen welke katholieke gemeenschap jullie werden gedoopt, terwijl de katholieke gemeenschap in Iran ofwel uit Armeniërs ofwel uit Assyriërs/Chaldeëen bestaat, die gerekend worden tot de "oude kerken" in Iran (gehoor CGVS III, p.10). Uit objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt overigens dat deze oude kerken geen zendingsactiviteiten ontplooien. Bij deze kerken gaat men ervan uit dat men christen is van geboorte en men dus niet op latere leeftijd kan toetreden. Voorts blijkt dat deze gevestigde Armeense en Assyrische kerken zich in grote mate voor de uitoefening van hun religie geschikt hebben naar de beperkingen van de wet. Ook houden de autoriteiten hun activiteiten, hun organisaties en scholen goed in de gaten,

bijvoorbeeld door veiligheidscamera's buiten de kerkgebouwen te plaatsen om na te gaan of er contacten zouden zijn met niet-christenen. Dat een priester, verbonden aan een officiële katholieke kerk, waartoe de Jeanne d' Arc kerk behoort, het risico zou nemen moslims midden in de nacht te gaan dopen, is dan ook compleet ongeloofwaardig. Noch u noch uw echtgenote blijken overigens over een doopcertificaat te beschikken.

De geloofwaardigheid van jullie bekering komt bijkomstig op de helling te staan door jullie gebrekkige kennis over het katholicisme. Jullie stelden in Iran een Bijbel (in CD-vorm) –door u het Heilig Boek genoemd- van een katholieke vrouw, E. (...), te hebben gekregen. Gevraagd uit hoeveel grote delen dit boek bestaat, repliceerde u dat het volledige Heilige Boek uit 66 boeken bestond, 39 in het Oude Testament en 27 in het Nieuwe Testament (gehoor CGVS III, p.7,8). Uw precieze uitleg hierover is uiterst opmerkelijk, doch niet correct, gelet op de context waarin u deze concrete gegevens zou hebben vernomen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u het over een katholieke Bijbel heeft die u in Iran zou hebben gelezen (gehoor CGVS III, p.8). In werkelijkheid telt de katholieke Bijbel geen 66 boeken. De bijbelinhoud die u weergaf tijdens uw gehoor blijkt de inhoud van een protestantse Bijbel te zijn. Dat een katholieke vrouw u in Iran een protestantse Bijbel zou hebben gegeven om deze te bestuderen is geenszins aannemelijk. Gevraagd waarmee het Oude Testament begint verklaarde u dat het over de schepping van Adam ging. Nochtans is het algemeen geweten dat het Oude Testament met de schepping van het heelal begint. De mens, Adam, is immers -op Eva na- als laatste geschapen. Gevraagd hoe u en uw echtgenote jullie nieuwe geloof in Iran in de praktijk omzetten verklaarden jullie het leven volgens het Heilige Boek te hebben nagestreefd, door niet te liegen, niet te moorden, geen overspel te plegen en lief te hebben. Wanneer jullie werd opgemerkt dat deze geboden universeel zijn in verschillende godsdiensten en jullie concreet dienden te zijn bij jullie uitleg over jullie leven als christen/katholiek in Iran, legden jullie uit dat katholieken, Jezus' woord moesten prediken (gehoor CGVS III, p.11 en CGVS III echtgenote p.4). Katholieken staan nochtans, in tegenstelling tot de protestanten, niet gekend om hun missioneringsdrang. Gevraagd naar typische katholieke feesten, zoals de viering van Maria, wisten noch u noch uw echtgenote wanneer dit werd gevierd (gehoor CGVS III, p.14 en CGVS III echtgenote p.5). Zowel u als uw echtgenote stelden dat jullie baden. Behalve het Onze Vader kende u geen enkel ander gebed bij naam (gehoor CGVS III, p.13). Uw echtgenote noemde naast het Onze Vader nog het Gebed van David. Opmerkelijk hierbij is dat, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat, net dit gebed -de Gebeden van David/Davud- in de islam gebruikt worden. Gezien er aan jullie bekering geen enkel geloof kan worden gehecht, kan er evenmin aan de door u beweerde problemen ten gevolge van uw bekering enig geloof worden gehecht. Dat ieraan geen geloof kan worden gehecht, blijkt tevens uit het feit dat jullie wederom geen enkel overtuigend (begin van) bewijs neerlegden van jullie beweerde problemen (convocatie, gerechtelijk stuk, informatie van de rechtbank). U weet ook niet of er enige aanklacht tegen u geformuleerd werd (CGVS III p. 19). Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat niet het minste geloof gehechtkan worden aan uw verklaringen en vluchtrelaas. Er kan met andere woorden geen geloof worden gehecht aan het feit dat u reeds in Iran zou zijn bekeerd. Bijgevolg heeft u ook niet aannemelijk gemaakt in Iran reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten te hebben gelopen omdat twee personen die naar de door u opgericht huiskerk kwamen werden gearresteerd.

Uit uw verklaringen blijkt weliswaar dat u in België lid bent van een protestantse internetkerk en u artikelen omtrent het christendom schrijft/post op een facebookpagina - wat u staafde met een aantal uittreksels van deze facebookaccount, op naam van "b. R. K. (...)" -, wat erop wijst dat u het christendom bestudeerd (heeft). Echter, het loutere feit dat u lid bent van een internetkerk en artikelen post op facebook, toont niet aan wanneer, in welke omstandigheden, naar aanleiding waarvan of met welk doel u deze zaken doet. Voorts werd enkel uw dochter in België gedoopt. Met betrekking tot uw religieuze activiteiten in Iran beschikt u – zoals hierboven reeds werd aangehaald - over geen enkel begin van bewijs. Gezien uw geloofwaardigheid met betrekking tot Iran fundamenteel in het gedrang is, is de oprechtheid van uw activiteiten in België al evenzeer twijfelachtig. Hoe dan ook, uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat het louter hebben van interesse in het christendom geen aanleiding vormt voor vervolging vanwege de Iraanse autoriteiten. Uit deze informatie blijkt daarenboven dat wanneer men als bekeerde moslim niet aan evangelisatie doet en men zijn geloof in besloten kring beleeft er geen redenen zijn om aan te nemen dat men hierdoor problemen met de autoriteiten zal ondervinden. Indien men niet naar buiten treedt met zijn christelijke geloofsovertuiging kan men zijn christelijke geloof in Iran belijden. Verreweg de meeste volgelingen van christelijke kerken in Iran zijn goed in staat hun geloof binnen deze grenzen te belijden. Dit geldt zowel voor personen die binnen het christelijke geloof werden geboren als voor bekeerde moslims. Bekeerde moslims die actief gaan deelnemen aan huiskerken lopen wel een groot risico om in Iran problemen te ondervinden met de Iraanse autoriteiten. Dit laatste is echter niet van toepassing op uw geval. Hierboven werd immers reeds vastgesteld dat er geen geloof wordt gehecht aan uw bekering (wedergeboorte) in Iran, noch aan het feit dat u er een huiskerk zou hebben opgericht. Uit de informatie

blijkt tevens dat in de periode 2011-2012 geen enkel geval teruggevonden kon worden van een bekeerling, die nog niet eerder onder de aandacht stond van de Iraanse autoriteiten – gelet op de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas m.b.t. Iran kan hiertoe worden besloten –, die na zijn terugkeer naar Iran problemen heeft gekend met de autoriteiten in Iran. Met betrekking tot uw evangelisatieactiviteiten kan tot slot nog worden opgemerkt dat u weliswaar verklaarde dat u in België het geloof predikte. Echter, toen u gevraagd werd naar namen van mensen die u in dit verband heeft aangesproken diende u het antwoord schuldig te blijven. Bovendien verklaarde u in dit verband dat u nog niemand heeft bekeerd tot het katholicisme aangezien u denkt dat Iraniërs zich niet geroepen voelen om katholiek te worden (gehoor CGVS III p. 13). De religieuze activiteiten van zowel u als uw echtgenote in België beperken zich tot het bidden, schrijven/artikelen posten op een gezamenlijke facebookbladzijde – die niet op uw naam staat – en het bestuderen van het christendom via een protestantse internetkerk. Uit niets blijkt dat de Iraanse autoriteiten hiervan evenwel op de hoogte zouden zijn.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in kopie als bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw shenasnameh (identiteitsboekje) en uw kart e melli (nationale kaart) doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Ze bevestigen uw identiteit en nationaliteit. Deze staan niet ter discussie. Het doopcertificaat van uw dochter toont aan dat u uw dochter hier liet dopen, wat op zich evenmin ter discussie staat. De door u neergelegde - slecht leesbare - artikelen over het lot van enkele Iraanse bekeerlingen in het buitenland, die volgens u door de Iraanse autoriteiten waren omgebracht omwille van hun bekering bevatten algemene informatie over Iran, maar zeggen niets over uw individuele situatie en/of uw persoonlijk risico op vervolging of ernstige schade.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel halen verzoekende partijen de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van “artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de Status van vluchtelingen dd. 31/01/1967, goedgekeurd bij Wet van 27/02/1967 (B.S. 3 mri 1969)”, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.2.1. Verzoekende partijen betogen dat er met betrekking tot de vraag of eerste verzoekende partij problemen heeft gekend met haar autoriteiten in de periode voor 2005 een misverstand is gerezen

tijdens het gehoor. Verzoekende partijen citeren desbetreffende passages uit het gehoorverslag en zij concluderen dat eerste verzoekende partij de vraag duidelijk foutief heeft begrepen. Eerste verzoekende partij heeft deze vraag immers verkeerd gelinkt aan de vraag aangaande het al dan niet gaan naar Vietnam. Dat aan eerste verzoekende partij in het begin van het gehoor werd medegedeeld dat zij dient te melden indien iets niet duidelijk is, betekent niet dat ieder misverstand kan worden uitgesloten. Het is immers pas na confrontatie met een tegenstrijdigheid, of nog, een onduidelijkheid, dat eerste verzoekende partij begreep dat zij niet precies had geantwoord op de gestelde vraag, aldus verzoekende partijen.

2.2.2.2. Voormeld verweer kan door de Raad niet worden aangenomen. Immers blijkt uit het antwoord van eerste verzoekende partij op de vraag of zij ooit voor “1384 (2005)” problemen heeft gehad met haar autoriteiten, waarbij een ruime specificering wordt gemaakt naar “*politie, bassidj, sepah, ettelaat, het gerecht...*”, dat eerste verzoekende partij duidelijk een onderscheid maakt tussen de problematiek rond de steun aan Y. R. – waarvan het niet naar Vietnam mogen zoals eerste verzoekende partij zelf voorhoudt een onderdeel uitmaakt – en andere conflictsituaties met haar autoriteiten. Verzoekende partij antwoordt dan ook op voormelde vraag het volgende: “*Niet naar rechtbank geweest of zo, nooit zoiets als conflict met politie of zo, maar enige problemen die ik had was mbt de verkiezingen van kandidaten voor de stadsraad, en het feit dat ik de heer Y. (...) steunde.*” (administratief dossier, stuk 11, p. 5-6). De desbetreffend door verwerende partij vastgestelde flagrante tegenstrijdigheid blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.3.1. Betreft de vaststelling dat eerste verzoekende partij uitermate vaag was aangaande de gebeurtenissen die plaatsvonden in de rechtbank, leggen verzoekende partijen ten eerste uit dat er inderdaad geen aanklacht werd voorgelezen maar dat er daarentegen wel werd gesproken over het dossier van eerste verzoekende partij, waaruit zij de beschuldiging kon afleiden. Haar verklaringen zijn derhalve niet tegenstrijdig, onderstrepen verzoekende partijen.

Verzoekende partijen argumenteren ten tweede dat de verwachting dat eerste verzoekende partij de naam van de onderzoeksrechter of de rechter dient te kennen niet redelijk is. Verzoekende partijen merken op dat verwerende partij niet aan de hand van objectieve gegevens aantoonde dat iedere veroordeelde in Iran de naam van de (onderzoeks)rechter kent of redelijkerwijze dient te kennen, waarbij zij nog opmerken dat dit in België alvast niet de normaalste zaak is.

2.2.3.2. De Raad merkt op dat het toch zeer merkwaardig voorkomt dat eerste verzoekende partij, wanneer haar de vraag wordt gesteld waarvan zij beschuldigd werd in de rechtbank, het volgende antwoordt: “*niets voorgelezen, niets gezegd waarvan beschuld*”, terwijl zij even later verklaart dat ze wel over haar dossier spraken en dat zij werd beschuldigd van onrechtmatige steun aan Y. R. (administratief dossier, stuk 11 ,p. 7). De Raad ziet niet in hoe haar uitleg dat zij uit de bespreking van haar dossier haar beschuldiging impliciet kon afleiden, te rijmen valt met haar nochtans niet mis te verstane initiële verklaringen dat er niets werd voorgelezen en dat er niets werd gezegd over hetgeen waarvan zij werd beschuldigd. Het verweer in kwestie volstaat dan ook niet om afbreuk te doen aan de bevinding dat eerste verzoekende partij desbetreffend vage, weinig consistente verklaringen heeft afgelegd.

Waar verzoekende partijen opperen dat het niet redelijk is om van eerste verzoekende partij te verwachten dat zij de naam kent van de (onderzoeks)rechter, oordeelt de Raad dat dergelijke vaststelling op zich niet voldoende is om de verklaringen van verzoekende partijen in dit verband als ongeloofwaardig te bestempelen, doch hij wijst erop dat de motivering van verwerende partij als een geheel dient te worden gelezen en niet als een samenstelling van aparte componenten die elk op zich het eindresultaat van de bestreden beslissingen kunnen dragen.

2.2.4.1. Waar verwerende partij motiveert dat verzoekende partijen er niet in geslaagd zijn om enig overtuigend begin van bewijs bij te brengen van alle problemen die betrekking hebben op de redenen waarom verzoekende partijen Iran een eerste keer hebben verlaten, wijzen verzoekende partijen erop dat materiële bewijsstukken geen voorwaarde zijn voor de geloofwaardigheid van een asielrelaas. Consistente en geloofwaardige verklaringen, zoals door eerste verzoekende partij werden afgelegd, volstaan om tot de geloofwaardigheid van een asielrelaas te concluderen, aldus verzoekende partijen. Aangezien wel degelijk geloof kan worden gehecht aan de problemen die eerste verzoekende partij voor 2005 heeft gekend, kan volgens verzoekende partijen eveneens geloof worden gehecht aan de problemen die zij vanaf 2005 hebben gekend. Minstens zijn de argumenten van verwerende partij niet draagkrachtig genoeg om de geloofwaardigheid van deze problemen onderuit te halen, aangezien de

basis van deze argumentatie steeds de vermeende ongeloofwaardigheid van de gekende problemen van voor 2005 betreft.

2.2.4.2. De bewijslast berust – zoals reeds aangehaald – bij de kandidaat-vluchteling zelf die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de kandidaat-vluchteling aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Aangezien het om essentiële stukken gaat die de kern van het asielrelaas van verzoekende partijen betreffen – verwerende partij doelt in haar beslissing op het onder meer voorleggen van een convocatie, een vonnis, gerechtelijke stukken, een bewijs van detentie in de Evin-gevangenis en de gezondheidsproblemen van eerste verzoekende partij – is het niet kennelijk onredelijk van de commissaris-generaal om te verwachten dat verzoekende partijen een ernstige poging zouden hebben ondernomen om deze uiterst cruciale bewijsstukken te bekomen. Wat betreft de uitleg van verzoekende partijen dat het volstaat om consistente verklaringen af te leggen, wijst de Raad er nogmaals op dat hun verklaringen inderdaad een voldoende bewijs kunnen zijn van hun hoedanigheid van vluchteling, doch op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn, ze niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten en dat er zich in het relaas dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Dit is *in casu* echter niet het geval. Uit de bestreden beslissingen blijkt immers dat er omwille van verschillende redenen geen geloof wordt gehecht aan de problemen die eerste verzoekende partij voor 2005 zou hebben gekend (zie in dit verband tevens punt 2.2.2.2.). Hun verweer dat er dan eveneens geloof dient worden gehecht aan de problemen die zij vanaf 2005 hebben gekend, of dat de argumenten van verwerende partij minstens niet draagkrachtig genoeg zijn om de geloofwaardigheid van deze problemen onderuit te halen, aangezien de basis van deze argumentatie steeds de vermeende ongeloofwaardigheid van de gekende problemen van voor 2005 betreft, gaat dan ook niet op. De Raad verwijst dienaangaande volledigheidshalve ook naar hetgeen *infra* wordt uiteengezet.

2.2.5.1. Aangaande de motivering in de bestreden beslissing omtrent de bewering van eerste verzoekende partij dat zij sinds haar terugkeer naar Iran in 2005 omwille van haar verleden en omwille van haar illegaal vertrek uit Iran door de luchthavenautoriteiten is aangehouden en is overgeleverd aan een onbekende overheidsdienst door dewelke zij werd gemarteld, merken verzoekende partijen ten eerste op dat het ontbreken van enig materieel bewijsstuk de geloofwaardigheid van een asielrelaas niet kan ondergraven. Verzoekende partijen merken hierbij op dat zij slechts documenten kunnen voorleggen indien zij over deze documenten beschikken.

Betreft de onwetendheden in hoofde van eerste verzoekende partij over haar strafzaak, lichten verzoekende partijen toe dat eerste verzoekende partij in de luchthaven werd gearresteerd en vervolgens in een isoleercel geplaatst. Verzoekende partijen merken eveneens op dat eerste verzoekende partij niet weet waar zij naartoe werd gebracht, aangezien zij werd geblinddoekt en zij zowel psychologisch als fysiek werd gemarteld. Het is volgens verzoekende partijen dan ook niet opmerkelijk dat eerste verzoekende partij niet weet op welke datum zij naar de rechtbank is moeten gaan en dat zij niet kan zeggen hoe de onderzoeksrechter heet. Wat de onwetendheid omtrent de opgelegde straf betreft, stellen verzoekende partijen dat de straf als één geheel werd uitgesproken voor alle feiten samen waarvoor eerste verzoekende partij werd aangeklaagd, zijnde het verstoren van de openbare orde en haar illegaal vertrek uit Iran. Bij het uitspreken van het vonnis werd niet aangegeven welke straf voor welke aanklacht werd opgelegd. Verzoekende partijen wijzen er nog op dat het in België ook zo is dat, wanneer een persoon op hetzelfde ogenblik wordt berecht voor meerdere misdrijven, veelal één straf wordt opgelegd voor alle misdrijven samen, zonder dat wordt aangegeven welke straf voor welk misdrijf wordt opgelegd. De opmerkingen in kwestie zijn volgens verzoekende partijen dan ook niet redelijk.

Nopens de bemerking dat uit de objectieve informatie waarover verwerende partij beschikt blijkt dat de Iraanse autoriteiten geen teruggekeerde afgewezen asielzoekers vervolgen louter en alleen omwille van een asielaanvraag in het buitenland en/of een illegale uitreis, merken verzoekende partijen dat voormelde informatie geen betrekking heeft op de periode waarin zij hun problemen situeren. De bronnen die in het informatiedocument worden aangehaald dateren immers van april 2009 en later, terwijl zij hun problemen bij hun terugkeer na hun illegale uitreis in 2005 situeren. Verzoekende partijen zijn de mening toegedaan dat dergelijke informatie dan ook bezwaarlijk kan worden beschouwd als een objectieve bron die de geloofwaardigheid van feiten die dateren van enkele jaren voordien in twijfel te trekken. Tot slot wensen verzoekende partijen nog te benadrukken dat hun problemen bij hun terugkeer

in 2005 niet alleen te wijten zijn aan hun illegale uitreis, doch ook te maken hebben met de problemen die eerste verzoekende partij voordien heeft gekend met de Iraanse autoriteiten.

2.2.5.2. Wat betreft het verweer met betrekking tot het motief dat verzoekende partijen hebben nagelaten om enig begin van bewijs bij te brengen, duidt de Raad er wederom op dat hun verklaringen inderdaad een voldoende bewijs kunnen zijn van hun hoedanigheid van vluchteling, doch op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. Uit de inhoud van de bestreden beslissingen blijkt echter duidelijk dat dit *in casu* niet het geval is. De uitleg dat verzoekende partijen slechts documenten kunnen voorleggen waarover zij beschikken, kan door de Raad niet als afdoende worden beschouwd. Uit het verweer in kwestie blijkt immers niet dat verzoekende partijen ook maar enige moeite aan de dag hebben gelegd om hun verklaringen – eerste verzoekende partij zou zes maanden cel, tien jaar reisverbod, tien jaar voorwaardelijke straf en negenennegentig zweepslagen hebben gekregen – alsnog proberen te staven door documenten, hetgeen zij, nu de bewijslast op henzelf rust, wel dienen te doen.

Inzake de argumentatie die verzoekende partijen aanvoeren omtrent de motivering dat eerste verzoekende partij de datum van de rechtszitting niet kon zeggen, zij de naam van de onderzoeksrechter niet kon geven en zij net zo min kon vertellen waarvoor de straffen concreet werden uitgesproken, merkt de Raad op dat, daargelaten de vraag of de door verzoekende partijen verschaft uitleg volstaat om de onwetendheden in kwestie te vergoelijken, deze motieven slechts bijkomstig zijn. Verwerende partij motiveert immers in haar beslissingen dat het feit dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de problemen die eerste verzoekende partij voor haar eerste vertrek uit Iran zou hebben ondervonden – een vaststelling die verzoekende partijen niet hebben kunnen weerleggen in hun verzoekschrift (zie *supra*) – de geloofwaardigheid van haar bewering dat zij sinds haar terugkeer naar Iran in 2005 omwille van haar verleden en omwille van haar illegaal vertrek uit Iran problemen heeft gekend met haar autoriteiten eveneens onderuithaalt. In dit verband merkt de Raad eveneens op dat de verwijzing van verwerende partij naar de objectieve informatie met betrekking tot de terugkeer van afgewezen asielzoekers, slechts volledigheidshalve wordt aangehaald, zoals duidelijk blijkt uit de bestreden beslissingen. Verzoekende partijen beperken zich in dit verband overigens tot het uiten van kritiek op de door verwerende partij geconsulteerde landeninformatie, zonder evenwel met objectieve elementen en andersluidende informatie aan te tonen dat voormelde informatie niet relevant zou zijn voor hun situatie.

2.2.6.1. Betreft de motieven omtrent de problemen die tweede verzoekende partij zou hebben gekend bij haar terugkeer naar Iran, merken verzoekende partijen vooreerst op dat verwerende partij opnieuw te veel belang hecht aan het feit dat tweede verzoekende partij geen enkel document aangaande haar detentie, veroordeling en de medische zorgen kan voorleggen. Verzoekende partijen stellen vervolgens dat men tweede verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal niet heeft laten uitspreken. Verzoekende partijen citeren desbetreffende passages uit het gehoorverslag en zij concluderen dat tweede verzoekende partij niet de kans kreeg om op een meer uitgebreide manier verklaringen af te leggen omdat verwerende partij vooral geïnteresseerd was in het feit of zij al dan niet documenten kon voorleggen.

Verder herhalen verzoekende partijen nogmaals dat het ontbreken van materiële bewijsstukken niet volstaan om de geloofwaardigheid van de verklaringen van een kandidaat-vluchteling in twijfel te trekken. Zij wijzen erop dat het geheel van de verklaringen van tweede verzoekende partij gedetailleerd, coherent, doorleefd en overtuigend zijn.

2.2.6.2. Ook hier wijst de Raad er nogmaals op dat hun verklaringen inderdaad een voldoende bewijs kunnen zijn van hun hoedanigheid van vluchteling, doch op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn, ze niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten en dat er zich in het relaas dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. In tegenstelling tot wat verzoekende partijen opperen in hun verzoekschrift, is dit niet het geval. Ter verduidelijking citeert de Raad aangaande motivering uit de bestreden beslissing: *“Hierbij dient te worden vastgesteld dat uw echtgenote, S. G. (...), gelijkaardige incidenten aanhaalde. Haar problemen zouden een rechtstreeks gevolg zijn geweest van uw problemen met de Iraanse autoriteiten. Gelet op bovenstaande bemerkingen kan dan ook evenmin geloof worden gehecht aan de verklaringen van uw echtgenote, S. G. (...), omtrent de incidenten die zich voordeden na haar terugkeer naar Iran. Zo stelde uw echtgenote door de Turkse autoriteiten te zijn overgedragen aan de Iraanse autoriteiten, omwille van een illegale overschrijding van de Turks-Griekse grens in 2005. Ze zou door de Iraanse autoriteiten voor dit feit zijn veroordeeld. Gevraagd waarom de Iraanse autoriteiten*

bevoegd zouden zijn voor een sanctie bij illegale grensoverschrijding tussen twee andere landen, herhaalde ze dat dit de inhoud van haar vonnis was (gehoor CGVS II echtgenote, p.3,4). Voorts beweerde uw echtgenote naar de Evin-gevangenis te zijn overgebracht. Behalve voor de illegale grensoverschrijding (Turkije-Griekenland) zou ze uiteindelijk ook zijn veroordeeld voor de activiteiten die u zou hebben gehad in Iran (gehoor CGVS II, p.2,4). Net zoals u, kende uw echtgenote de naam van haar onderzoeksrechter(s) niet (gehoor CGVS II echtgenote, p.3,7). Jullie stelden beiden dat ze tijdens haar detentie zou zijn misbruikt (gehoor CGVSII vrouw en CGVS III, p.2). Na haar vrijlating zou ze een zelfmoordpoging hebben ondernomen en zijn opgenomen in een ziekenhuis. Ook bezocht ze een psycholoog. Uw echtgenote legde echter evenmin enig begin van bewijs neer, zoals gerechtelijke stukken uit Griekenland, Turkije of Iran, medische attesten van haar verzorging en dergelijke meer (CGVS III, p.5 en CGVS II echtgenote p.5,6). Aan haar overige verklaringen met name dat zij enkele keren na haar opsluiting werd meegenomen voor ondervragingen kan bij gevolg evenmin enig geloof worden gehecht (gehoor CGVS II echtgenote p.6,7).” De Raad merkt hierbij op dat verzoekende partijen de “bovenstaande bemerkingen” niet hebben kunnen weerleggen in hun verzoekschrift (zie *supra*) en dat verzoekende partijen, met uitzondering van de bevinding dat tweede verzoekende partij geen enkel begin van bewijs heeft voorgelegd in dit verband, geen specifiek verweer aanvoeren in hun verzoekschrift teneinde afbreuk te doen aan de voormelde motieven, waardoor die dan ook als onbetwist en vaststaand worden beschouwd. Verder stelt de Raad wederom vast dat uit het verzoekschrift niet blijkt dat verzoekende partijen enige moeite hebben ondernomen om alsnog deze belangrijke bewijsstukken te vergaren. Verzoekende partijen komen derhalve niet tegemoet aan de op hen rustende bewijslast.

Betreft de opmerking dat tweede verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal niet uitgebreid mocht vertellen over de martelingen, merkt de Raad op dat, nu uit bovenstaande uiteenzetting blijkt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan voorgehouden problemen die tweede verzoekende partij te beurt zouden zijn gevallen bij haar terugkeer naar Iran, dergelijk feit niet relevant is.

2.2.7.1. Inzake de vaststelling dat eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar tweede asielaanvraag geen enkel gewag maakte van haar bekering, merken verzoekende partijen op dat het gehoor van eerste verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken niet al te vlot is verlopen. Zij werd er immers verschillende keren op gewezen dat zij op beknopte wijze haar relaas moest vertellen en dat zij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal de kans zou krijgen om meer details te vertellen. Het feit dat tweede verzoekende partij dan wel haar bekering heeft aangekaart bij het invullen van de vragenlijst, toont volgens verzoekende partijen aan dat hun bekering tot het christendom wel degelijk een vluchtmotief uitmaakt.

2.2.7.2. De Raad wijst erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de meest essentiële elementen die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst en dit reeds van bij het eerste gehoor.

Ondanks het feit dat de vragenlijst, waarin onder het luik 3 wordt gevraagd een kort overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of een risico, niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, mag van eerste verzoekende partij worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar asielrelaas vermeldt, meer in het bijzonder haar bekering tot het christendom, de oprichting van een huiskerk en de problemen die zij hierdoor heeft ondervonden. De vaststelling dat eerste verzoekende partij hierover met geen woord heeft gerept in de vragenlijst en dit pas voor het eerst ter sprake brengt tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal, ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van dit onderdeel van het asielrelaas. Volledigheidshalve stelt de Raad vast dat eerste verzoekende partij reeds tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal, toen zij met deze omissie werd geconfronteerd, had opgemerkt dat haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken niet vlot was verlopen – men zou haar omwille van nieuwe regels hebben verboden om haar bekering te vermelden. Verwerende partij motiveert dienaangaande dat dergelijke bewering geen steek houdt, aangezien zij bij aanvang van haar gehoor op het Commissariaat-generaal op 6 september 2012 uitdrukkelijk heeft gesteld dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken alle motieven voor haar vertrek uit Iran in het kort heeft kunnen opsommen en nu tweede verzoekende partij tijdens dit gehoor dan wel haar bekering heeft kunnen/mogen vermelden.

Waar verzoekende partijen opperen dat het feit dat tweede verzoekende partij wel haar bekering heeft vermeld op de Dienst Vreemdelingenzaken, aantoonst dat hun bekering tot het christendom wel degelijk

een vluchtmotief uitmaakt, merkt de Raad nogmaals op dat deze vermelding juist de onaannemelijkheid van het stilzwijgen van eerste verzoekende partij hierover in de verf zet. Bovendien dient te worden opgemerkt dat tweede verzoekende partij, zo blijkt uit de bestreden beslissingen, tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken melding maakt van haar eigen bekering maar dat zij op geen enkele manier verwees naar de bekering van haar echtgenoot, eerste verzoekende partij, hetgeen bijzonder ongeloofwaardig voorkomt.

2.2.8.1. Wat betreft de bedenkingen die verwerende partij in haar beslissingen formuleert omtrent het doopsel van verzoekende partijen in Iran, argumenteren verzoekende partijen, met betrekking tot de opmerking dat het merkwaardig is dat aan hun doopsel geen enkele voorwaarde verbonden bleek te zijn en dat de geloofsbelijdenis die zij hebben moeten opzeggen veel beknopter is dan de katholieke geloofsbelijdenis, dat verwerende partij geen enkele objectieve informatie aanhaalt waaruit zou blijken dat er aan een bekering naar het christendom een voorwaarde zou verbonden zijn of dat de volledige katholieke geloofsbelijdenis zou dienen te worden opgezegd.

Waar verwerende partij bemerkt dat eerste verzoekende partij niet kon zeggen binnen welke katholieke gemeenschap zij werd gedoopt en dat het compleet ongeloofwaardig is dat een priester, verbonden aan een officiële katholieke kerk in Iran, het risico zou nemen om moslims midden in de nacht te dopen, laten verzoekende partijen vooreerst weten te volharden in hun verklaringen. Verder wijzen verzoekende partijen erop dat, voor wat betreft de opmerking van verwerende partij dat “oude kerken” geen zendingsactiviteiten ontplooien, tweede verzoekende partij tijdens de tekenles via E. S. in contact is gekomen met het christendom. De wijze waarop zij in contact zijn gekomen met deze religie, kadert bijgevolg niet binnen het klassieke patroon van een zendingsactiviteit, benadrukken verzoekende partijen. Verzoekende partijen leggen verder uit dat zij met E. S. en haar grootmoeder inhoudelijk over het christendom spraken, met de bedoeling steun te bieden. Tot welke gemeenschap zij behoorden, kwam dan ook niet ter sprake. Daarom weten zij ook niet binnen welke katholieke gemeenschap zij werden gedoopt.

2.2.8.2. Daar waar verzoekende partijen aanhalen dat verwerende partij geen enkele objectieve informatie aanhaalt waaruit zou blijken dat er aan een bekering naar het christendom een voorwaarde zou verbonden zijn of dat de volledige katholieke geloofsbelijdenis zou dienen te worden opgezegd, oordeelt de Raad dat, daargelaten het feit dat kan worden aangenomen dat zich varianten voordoen op de uit te spreken geloofsbelijdenis, mag worden aangenomen dat een oude christelijke kerk in Iran niet louter op basis van het gegeven dat iemand het wenst hem of haar het sacrament van het doopsel zal toedienen, doch hieraan een initiatie in het christelijk geloof zal dienen vooraf te gaan alvorens men in het doopsel tot deze gemeenschap zal worden toegelaten. Daarenboven wijst de Raad erop dat ook wat dit onderdeel van de bestreden beslissing betreft de beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een optelsom van aparte componenten die elk op zich de bestreden beslissing dragen. Ook andere vastgestelde onwetendheden en onaannemelijkheden verhinderen geloof te hechten aan de door verzoekende partijen voorgehouden bekering.

Met betrekking tot het volgende onderdeel van het hierboven weergegeven verweer, stelt de Raad vast dat de door verwerende partij gedane conclusie dat het compleet ongeloofwaardig is dat een priester die verbonden is aan een officiële kerk, het risico zou nemen om moslims midden in de nacht te gaan dopen, niet enkel gebaseerd is op het feit dat dergelijke “oude kerken” geen zendingsactiviteiten ontplooien omdat men er bij deze kerken vanuit gaat dat men christen is van geboorte en men dus niet op latere leeftijd kan toetreden. Verwerende partij motiveert verder dat uit deze landeninformatie eveneens blijkt dat deze “oude kerken” zich in grote mate voor de uitoefening van hun religie geschikt hebben naar de beperkingen van de wet en dat de autoriteiten hen bij hun activiteiten, organisaties en scholen goed in de gaten houden. Het komt volgens verwerende partij dan ook niet geloofwaardig over dat een priester, verbonden aan een officiële, “oude”, kerk, het risico zou nemen om moslims in het midden van de nacht in het geheim te dopen. De uitleg dat verzoekende partijen zelf hun weg zouden hebben gevonden naar het christendom, volstaat niet om deze absoluut ongeloofwaardige gang van zaken aannemelijk te maken.

De Raad is tenslotte van oordeel dat de poging die verzoekende partijen ondernemen om het feit dat zij niet weten binnen welke katholieke gemeenschap zij zouden zijn gedoopt te vergoelijken, absoluut niet overtuigt. Hun doopsel betreft immers een gebeurtenis waarbij zij hun eerdere – voornamelijk innerlijke – bekering tot het christendom uiterlijk vorm gaven en officieel maakten. Van verzoekende partijen, die de weloverwogen keuze zouden hebben gemaakt om zich te richten tot een nieuw geloof, en dan nog op zeer fanatieke wijze (eerste verzoekende partij zou volgens het evangelie leven, zij zou enkele

vrienden hebben overtuigd om christen te worden en zij zou zelfs een huiskerk hebben opgericht), hetgeen binnen de Iraanse context allerm minst een evidentie is, en die zich in het geheim 's nachts zouden hebben laten dopen, kan toch wel verwacht worden dat zij zich over dergelijk essentiële zaken zouden hebben geïnformeerd. Dat dit nooit ter sprake zou zijn gekomen omdat verzoekende partijen enkel inhoudelijk over deze religie discussieerden, betreft een uiterst bevreemdend excuus waar de Raad geen enkel geloof aan kan hechten. Gelet op het voorgaande, kan de uitleg van verzoekende partijen dat hun interesse voor het christendom de verschillende strekkingen overstijgt (zie punt 2.2.9.1.), evenmin soelaas bieden.

2.2.9.1. Betreft de vaststelling dat de geloofwaardigheid van de bekering van verzoekende partijen bijkomend op de helling komt te staan door hun gebrekkige kennis over het katholicisme, wijzen verzoekende partijen erop dat zij een grote interesse hebben in het christendom, dat deze interesse de verschillende strekkingen overstijgt en dat zij zich hebben laten dopen om hun geloof te bekrachtigen.

Verzoekende partijen wijzen erop dat uit de verklaringen die eerste verzoekende partij heeft afgelegd, blijkt dat zij nog veel meer heeft verteld over het christendom. Zij zijn de mening toegedaan dat verwerende partij zich focust op hetgeen eerste verzoekende partij niet weet / op hetgeen waarover eerste verzoekende partij licht afwijkende of ietwat verwarrende verklaringen heeft afgelegd. Daarnaast dient er volgens verzoekende partijen nog op te worden gewezen dat ook tweede verzoekende partij tijdens haar derde gehoor op het Commissariaat-generaal blijkt heeft gegeven van kennis over het christendom.

Verzoekende partijen merken tenslotte nog op dat zij documenten hebben voorgelegd waarmee zij hun bekering tot het christendom kunnen staven. Zij stellen dat eerste verzoekende partij lid is van een protestantse internetkerk en dat zij op haar facebookpagina artikelen post over het christendom. Daarenboven is hun dochter in België gedoopt, hetgeen getuigt van een overduidelijke keuze voor het christendom. Zij wijzen er bovendien nog op dat hun bekering een feit is, ongeacht de achterliggende motieven hiervoor.

2.2.9.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen hun gebrekkige kennis over het katholicisme trachten te minimaliseren door te verwijzen naar hun grote en brede interesse voor deze religie en door te verwijzen naar het feit dat zowel eerste als tweede verzoekende partij tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal andere/juiste feiten met betrekking tot het christendom konden geven, waar verwerende partij volgens hen niet genoeg rekening mee heeft gehouden. Deze uitleg doet echter geen enkele afbreuk aan de in de bestreden beslissingen vermelde vaststellingen dat eerste verzoekende partij geen juist antwoord kon geven op de vraag uit hoeveel grote delen de Bijbel bestaat en dat zij evenmin juist kon antwoorden op de vraag waarmee het Oude Testament begint, dat verzoekende partijen vage en zelfs merkwaardige verklaringen hebben afgelegd met betrekking tot de vraag hoe zij hun nieuwe geloof in Iran in de praktijk omzetten, dat verzoekende partijen niet konden zeggen wanneer de viering van Maria plaatsvindt, dat eerste verzoekende partij buiten het Onze Vader geen enkel ander gebed bij naam kende en dat het gebed dat tweede verzoekende partij nog benoemt een gebed is dat in de islam wordt gebruikt. De Raad is van oordeel dat verwerende partij op basis van voormelde vaststellingen kon besluiten dat de kennis van verzoekende partijen over het katholicisme uitermate gebrekkig is.

Waar verzoekende partijen er nog op wijzen dat eerste verzoekende partij lid is van een protestantse internetkerk, dat zij op haar facebookpagina artikelen post over het christendom en dat hun dochter in België werd gedoopt, hetgeen volgens hen getuigt van een overduidelijke keuze voor het christendom, stelt de Raad vast dat voormelde elementen reeds werden besproken door verwerende partij, zoals duidelijk blijkt uit de bestreden beslissingen. Het opnieuw hameren op deze elementen biedt dan ook geen soelaas. Daar waar verzoekende partijen er nog op hameren dat hun bekering een feit is, ongeacht de achterliggende motieven hiervoor, wijst de Raad erop dat uit het voorgaande duidelijk blijkt dat aan hun bekering in Iran en de problemen die zij hierdoor zouden hebben gekend, geen enkel geloof kan worden gehecht, dat uit hun verklaringen, zoals verwerende partij in haar beslissingen opmerkt, enkel blijkt dat zij het christendom hebben bestudeerd en dat enkel hun dochter in België gedoopt is. Dat hun bekering tot het christendom een feit is, betreft derhalve een stelling die niet door de Raad kan worden aangenomen. Volledigheidshalve verwijst de Raad nog naar hetgeen gesteld wordt in punt 2.2.10.2.

2.2.10.1. Betreft de informatie die verwerende partij aanhaalt om aan te stippen dat, wanneer men in Iran als bekeerde moslim niet aan evangelisatie doet en men zijn geloof in besloten kring beleeft, er

geen redenen zijn om aan te nemen dat men hierdoor problemen zal ondervinden met de autoriteiten, menen verzoekende partijen dat deze informatie niet meer up-to-date is. Zij merken in dit verband op dat iedere gelovige bij het binnengaan van de kerk zijn identiteitskaart dient te tonen en dat het Iraanse regime in de aanloop van de verkiezingen nog strenger is geworden dan het al was.

Verder wensen verzoekende partijen te onderstrepen dat zij actief hebben deelgenomen in hun huiskerk, en dat zij, conform de informatie die verwerende partij aanhaalt, dus wel een risico lopen om problemen te ondervinden met de Iraanse autoriteiten. Verzoekende partijen wensen erop te wijzen dat zij van hun actieve deelname in de huiskerk onmogelijk een materieel bewijs kunnen voorleggen. Een dergelijk stuk verkrijgen zou immers hetzelfde zijn als je doodvonnis aanvaarden, aldus verzoekende partijen.

2.2.10.2. De Raad merkt vooreerst op dat verzoekende partijen hun bewering dat aangaande landeninformatie niet meer actueel is, niet staven aan de hand van enige objectieve andersluidende informatie. Verzoekende partijen kunnen dan ook niet hardmaken dat het hebben van loutere interesse in het christendom enige problemen zouden kunnen opleveren met de Iraanse autoriteiten indien zij terug zouden keren naar Iran. Waar zij nog opmerken dat zij in ieder geval wel degelijk het risico lopen om problemen te ondervinden met de Iraanse autoriteiten door hun actieve deelname in de huiskerk, wijst de Raad er nogmaals op dat aan hun beweerde bekering in Iran en de problemen die zij hierdoor zouden hebben ondervonden, geen enkel geloof kan worden gehecht. Uit de bestreden beslissingen blijkt overigens duidelijk dat deze vaststelling niet enkel gebaseerd is op het feit dat verzoekende partijen geen begin van bewijs hebben kunnen voorleggen met betrekking tot hun religieuze activiteiten in Iran.

2.2.11. Gelet op het voorgaande, dient te worden besloten dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen enkel geloof kan worden gehecht. De vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan hen dan ook niet worden toegekend.

2.2.12. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat helemaal niet is gemotiveerd waarom hen de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT